

'Mijn broer vond deze vrouw op internet'

Schrijver Arnon Grunberg verblijft in de Utrechtse vinexwijk Leidsche Rijn. Deel 2 in een serie.

De taxichauffeur die me van Schiphol naar Leidsche Rijn brengt heeft moeite de Carel Willinkstraat te vinden. „De TomTom zegt dat we hier naar rechts moeten,” verklaart de chauffeur, „maar dan staan we in een weiland.”

Ik zie een weiland en oneindige rijen identieke huizen. Geen mens te bekennen op deze zonnige zaterdagmiddag.

Na twintig minuten vinden we de Carel Willinkstraat.

Refika doet open. Ze is een vrouw van in de veertig, ongeveer van mijn lengte, met donkerblond haar en lichtbruine ogen.

Volgens het profiel dat ik kreeg van het bureau dat kunst naar Leidsche Rijn moet brengen, en dat mij nu ook naar Leidsche Rijn heeft gebracht, ben ik terechtgekomen in een allochtoon gezin.

„Laat die koffer maar staan,” zegt Refika. „Die brengt mijn zoon straks naar boven.”

De woonkamer ziet er keurig uit. Zou Refika voor mijn komst hebben schoongemaakt?

„Ik zat net in de tuin,” zegt ze. Op de tuintafel: een flesje Amstel bier, een pakje shag en een Turkse krant. Ze was bezig een kruiswoordpuzzel op te lossen.

„Zo houd ik mijn Turks bij,” zegt ze.

„Wanneer ben je naar Nederland gekomen?” informeer ik.

„'78,” zegt ze. We drinken zoete, witte wijn. Ik geef de voorkeur aan droge, maar assimilatie is mijn religie.

„Daar woont mijn broer,” zegt ze en ze wijst naar de burens. „Wil

je heff zien?”

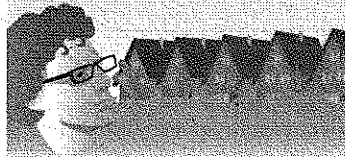
Refika's broer heet Murat, hij werkt voor de KPN en hij is driftig aan het barbecuen.

„Barbecue je mee?” vraagt Murat.

„Nee,” zegt Refika, „ik heb me voor hem uitgesloofd.” Ze wijst op mij.

In het huis van Murat zit Rafika's moeder. Ze heeft een zonnebril op en draagt een hoofddoekje. Daarnaast zit de jonge vrouw van Murat. Ze heeft gehuild.

Met Grunberg in de vinexwijk

We keren terug naar Rafika's tuin.

„Mijn broer is een snelle jongen,” zegt Rafika. „Dit is zijn tweede vrouw, maar toen hij nog met zijn eerste was, vond hij deze op het internet. Ze had gehuild, zag je dat? Misschien is er iets gebeurd.”

De zoete wijn wordt bijgeschonken.

„De eerste dertien jaar van mijn leven zag ik mijn vader alleen tijdens de vakantie. Hij is naar Duitsland gegaan en toen pas naar Nederland. In de fabriek werd hij de Duitse Turk genoemd. Hij heeft alles gedaan wat God verboden heeft. Als hij niet gegokt had, was hij nu een rijk man geweest. Zal ik voor je gaan koken, heb je honger?”

(wordt vervolgd)

nrc handelsblad
17 juni 2009